



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

XVI. Vtrùm Confessio omnibus hominibus necessaria sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

Caput I. De Necessitate

pertinebant, debuerint quædam sacrificia, & oblationes facere, quæ hostiæ pro peccatis dicebatur, ob aliqua peccata publica, aut aliquas irregularitates, secundum ritum eorû, contractas remouendas, vt habetur in Leuitico; nemo tamen cõtendit, aut affirmat eos fuisse obligatos, vt hanc Confessionem secretam, qualis nunc fit in Ecclesia, suis Sacerdotibus facerent.

Sequeretur insuper, nunc omnes peccatores esse obligatos ad confitendum peccata, quæ ante Baptismum commiserunt, sicut ea, quæ post fuerunt perpetrata. Imò & infideles tenerentur sua peccata Sacerdotibus confiteri: Nam ea, quæ sunt de iure naturæ, & de dictamine rationis naturalis, omnes indifferenter obligant. Cõsequens est falsum, nam aliõqui Baptismus non esset prima post naufragiũ tabula; sed Confessio Sacramentalis, si esset necessarium, peccata ante Baptismũ, & tẽpore infidelitatis cõmissa cõfiteri.

Quæstio XVI. Estne Confessio omnibus hominibus necessaria?

Respõsio. DE infidelibus nobis hîc non est sermo. Quid enim ad nos de his, qui foris sunt, iudicare? De fidelibus autẽ, antequàm pronuntiemus; an obligatio confitendi ad omnes eos se extendat; scire oportet, posse fideles esse in quadruplici genere.

Primi

Primi generis sunt, qui omni carent peccato mortali, & veniali. Alterius sunt, qui carent mortali; sed non veniali. Tertij generis sunt, qui carent mortali peccato operis exterioris, at non mortiferi interioris, siue prauæ cogitationis. Vltimi generis sunt, qui peccatis operis externi mortalibus sunt co-inquinati.

Sed an inter mortales reperiatur primum genus hominū, qui omni in hac vita careant peccato; saltem per longiusculum tempus in ætate adulta. (Nam de paruulis baptizatis, non dubium, quin careant omni peccato. Similiter de adultis, non dubium, quin possint omni peccato carere per instans, vel saltem per breue tempus, vt si in adulta ætate baptizentur cum pœnitudine perfecta omnium suorum peccatorum, poterunt saltē ad breue tempus in innocentia permanere) Sanè partem negatiuam de industria comprobare videtur D. Augustinus cō pluribus rationibus: Tūm, quia non est homo, cui non cōueniat, orationem Dominicam quotidie dicere; in qua petimus: Dimitte nobis debita nostra. Tūm ex eo, quod ait Ioannes in sua Canonica: Si dixerimus; quod peccatū non habemus, nosmetipsos seducimus, & veritas in nobis non est. Tūm, quia non est homo, qui nō peccet, quiq; , etiam si iustus sit, possit gloriari, se immunem esse à peccato: Septies Prou. 24. enim in die cadit iustus, vt Scriptura ait. Si

C tamen

Caput I. De Necessitate

tamen aliquis reperiatur, qui speciali DEI gratia ab omni peccato sit immunis, is non erit astrictus confiteri, nec iure Diuino, nec humano; quandoquidem Confessio, de qua loquimur, non nisi de propriis peccatis fieri debet.

De his autem, qui mortali peccato carent, sed non veniali, dubium est, an teneantur confiteri. Et dixerunt quidem, nonnulli, quod licet non teneantur necessitate Sacramenti, eò, quod peccata venialia non sint materia necessaria Sacramenti Poenitentiae; teneri tamen necessitate praeccepti Ecclesiae, quae in Decretali; Omnis vtriusque sexus &c. vnicuique fidei iubet, vt semel in anno confiteatur, cui quidem praeccepto necessario obtemperandum est.

Veruntamen non desunt, qui contrarium sentiant, & asserant; per illam Decretalem non teneri homines peccata venialia confiteri, etiam si mortalibus coniuncta sint: Idque probant, postulantes sibi primò concedi, Ecclesiam in ea Decretali non induxisse nouam obligationem confitendi, sed tantum declarasse tempus, quo homines praecceptum Diuinum, de confitendo, adimplerent, vt est communis Theologorum sententia. Per hanc igitur Decretalem, homines non tenentur confiteri, nisi ea, ad quae iure Diuino obstringuntur. Sed Diuinum ius non obligat quenquam, vt venialia confiteatur: Nam illud
dictum

dictum Christi, unde orta est obligatio cō-
fitendi (Quorum remiseritis peccata, remit- Ioan. 20.
tuntur eis; & quorum retinueritis, retenta
sunt) nequit intelligi verè de venialib⁹, pro-
pterea, quòd venialiū multis aliis modis re-
missio possit obtineri. Quare hæc Decretalis
nō obligat homines, huius secundi generis,
qui nullo peccati mortalis vinculo ligātur.

SECUNDO, idem patet ratione Do-
ctoris sancti, quia Ecclesia neminē potest ob-
ligare ad impossibile; Sed impossibile est, ho-
minē omnia peccata venialia confiteri, cūm
propè sint innumera, quæ homo dinume-
rare non potest: Igitur hæc Decretalis non
se extendit ad Confessionem venialium, si-
ue mortalibus sint adiuncta, siue non.

TERTIO, quia Sacramentalis Confes-
sio, non est necessària, nisi ad liberandū ho-
minē à naufragio (Est enim Pœnitētia secū-
da tabula post naufragiū) Cūm ergo homi-
nes per sola venialia, naufragiū pati non pos-
sint, cūm p̄ ea charitas neutiq̄ extingatur,
sequitur, non esse necessarium, ea confiteri.

POSTREMO, idem patet ex pœna in
hac Decretali comprehensa, contra Canonis
huius præuaricatorem, scilicet, vt viuus ar-
ceatur ab ingressu Ecclesiæ, & moriēs careat
Ecclesiastica sepultura. Quam pœnam tam
duram, non est credendum Ecclesiam infligi
Voluisse, propter neglectam Confessionem
venialium. Peius enim est venialia commit-
tere,

Caput I. De Necessitate

tere, quàm commissa non confiteri; sed tali poena non animadvertitur in eos, qui venialia committunt. Igitur multò minùs contra eos, qui venialia cõmissa non confitentur.

Quaestio XVII. Quànam aetate praeceptum Confessionis obligare coepit?

Responsio. IS ex praecepto Ecclesiae ad peccatorum Confessionem faciendam tenetur, qui ea aetate & animi vigore est, vt discretiõis iudicio bonum à malo, & iustitiã ab iniquitate cognoscat. Et rectè: Quo modo enim aliõ qui peccatum confitebitur, is, qui aetatem, & mentis imbecillitatem, vtrum peccatum sit, aut nõ sit, discernere minimè potest? Vsq; ad legem, inquit Paulus, peccatũ erat in mundo, peccatum autem non imputabatur, cùm lex nõ esset. Quare nõ imputabatur? Quia, vbi non est lex, nec prauaricatio. Cùm igitur voluntarium sit peccatum, & contra legem, siue in cordibus, siue in tabulis conscriptam, perpetratur, vbi neq; voluntas est, quae peccatum agnoscat, & velit, neq; lex, quae illud prohibeat; peccatum vtiq; quod mortem perpetranti generet, esse non potest.

Post vsum itaq; rationis demùm tenetur homo confiteri peccatum mortale: Sed cùm Confessio sit Sacramentũ, non debet per ludũ, aut iocũ tractari, aut administrari. Quare, si non adsint coniecturae de vsu rationis, non sunt pueri audiendi ea intentione, quasi sit.